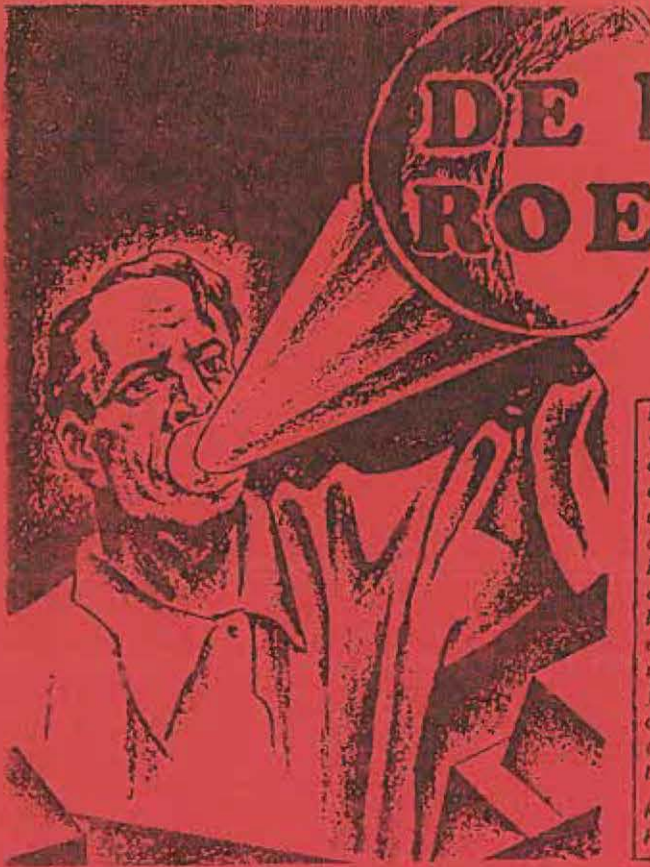

DE ROOIE ROEPTOETER

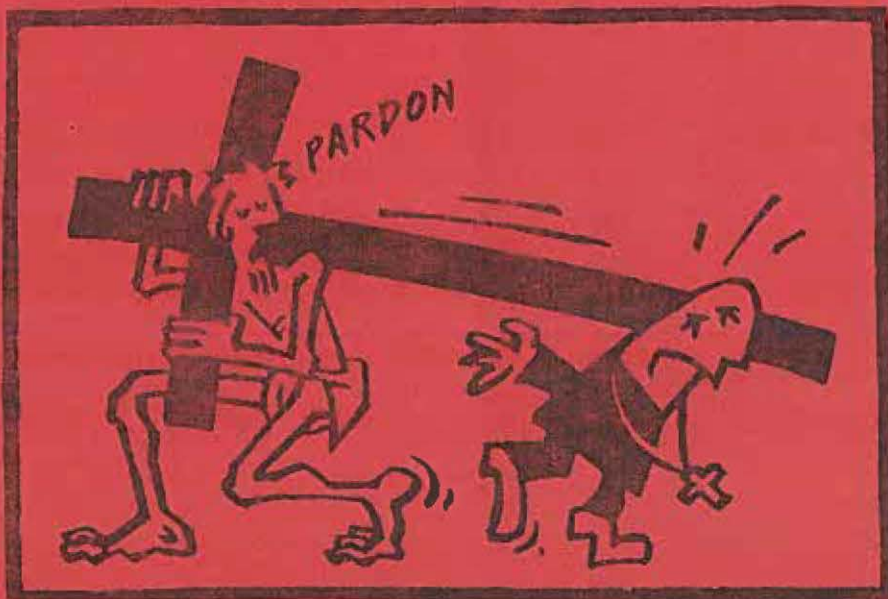
JAARGANG 3, N° 1, MEI 1988

De Rooie Roeptoeter is een afhankelijke, onregelmatig verschijnende actiekraant voor Oisterwijk. De RRT beoogt een bindend element te zijn voor mensen in strijd voor een leefbaar bestaan en is een spreekbuis voor allen die door het kapitalisme en andere vormen van onderdrukking en uitbuiting mond dood worden gemaakt. De RRT belicht vanuit een linkse optiek politieke en culturele ontwikkelingen in Oisterwijk en geeft bekendheid aan publicaties en manifestaties van CPN-PPR-PSP en sociale bewegingen die opkomen voor een veilige en rechtvaardige maatschappij. Een steunabonnement kost f 5,- per jaargang (buiten Oisterwijk f 10,-) te voldoen op gironummer 5264985 tnv werkgroep CPN-PPR-PSP te Oisterwijk. Je krijgt dan 6 keer dit schitterende blad bezorgd (als alles mee zit tenminste).

Redactiecollectief De Rooie Roeptoeter
Postbus 340 5060 AH Oisterwijk

COLOFON

GEKWETST

VAN HET REDACTIE-COLLECTIEF

Voor u ligt de eerste Roepstoeter van de 3 de jaargang. Al 2 jaar lang doen wij onze uiterste best om ander nieuws en achtergrondinformatie te brengen en commentaar te leveren op gebeurtenissen in Oisterwijk en daarbuiten.

In dit nummer veel aandacht voor de positie van jongeren en uitkeringsgerechtigden, de RRT ging met een aantal mensen praten. Verder is er een artikel gewijd aan Oisterwijkse jongeren uit de 19 de eeuw.

En we komen nog even terug op de alternatieve kruisiging door jongeren in de tuin van De Graaf.

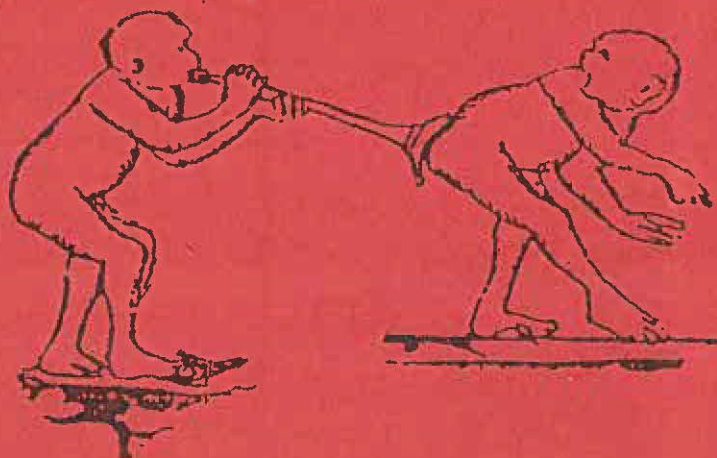
De Anti-apartheids-tiendaagse komt op gang, ook in Oisterwijk.

Centraal in deze RRT staat het regeringsbeleid en de gevolgen die dit beleid heeft voor uitkeringsgerechtigden, jongeren en werkenden. Zij hebben niks te verwachten van dit CDA-VVD beleid.

Lubbers maakt meer kapot dan je lief is.

INHOUD

pag. 1	Uitgeperst: De huichelachtigheid van Harry de H.
pag. 2	Hoezo Christelijk?
pag. 3	Parizeeër
	Je bent jong en je moet wat
pag. 4	Het is een grote toezooi!
pag. 7	Je wordt er zo moe van!
pag. 8	De gezondheidszorg bedreigd
pag. 9	De rooien roepen: Inkapseling
pag. 10	Ingezonden brieven
pag. 11	Visie op het regeringsbeleid
pag. 12	Linkse eenheid vormen tegen Lubbers
pag. 13	Nationale Anti-Apartheids Manifestatie
pag. 14	Anti-apartheids-tiendaagse komt op gang
pag. 15	Literatuur

IK NEEM EEN STEUN ABONNEMENT OP DE ROOIE ROEPTOETER. VOOR EEN GEHELE JAARGANG VAN 6 N° BETAAL IK EEN MINIMUM BEDRAG VAN f 5,-. OP GIRON° 526 4985

NAAM: _____

ADRES: _____

POSTCODE _____

HANDTEKENING

REDAKTIE COLLECTIEF "DE ROOIE ROEP TOETER"
POSTBUS 340 5060 AH OISTERWIJK

UIT GEPERST

Koningin
Beatrix
vijftig jaar

Alhoewel onze Koningin heeft besloten haar verjaardag op 30 april te vieren, is er landelijk - en in onze gemeente - reeds aandacht aan besteed. Op 1 februari j.l. is namelijk in aanwezigheid van de Oranjevereniging, het gemeentebestuur en kinderen van de twee basisscholen in de wijk Pannenschuur een Beatrixboom geplaatst op het Pannenschuurplein. Het planten van Oranje-bomen waartoe de Beatrixboom gerekend wordt, is een reeds lang bestaande traditie. Zo staan in diverse gemeenten in ons land ook "Wilhelmina-" en Julianabomen". De geplante lindeboom, een symbool van onder andere schoonheid en geluk, zou een ontmoetings- en rustpunt voor de wijk Pannenschuur moeten worden. Helaas werd de boom zes dagen na het planten omgezaagd. Een daad waarvoor maar weinigen begrip konden opbrengen. Juist de reacties naar aanleiding van deze actie vanuit de Oisterwijkse gemeenschap tonen aan dat men achter ons Koningshuis staat.

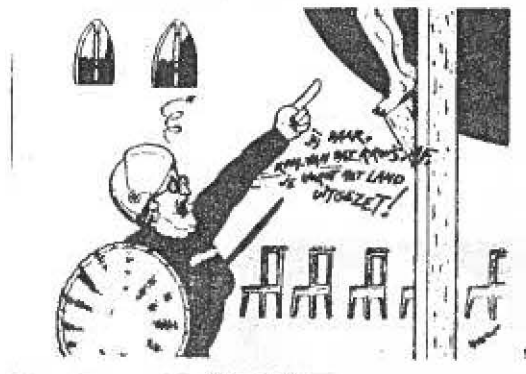
H.W.G. Opheij
Burgemeester van Oisterwijk

DE HUICHELACHTIGHEID VAN HARRY DE H.

Dit commentaar verscheen in het Kerkklokje van 27 april j.l. De burgemeester gebruikte Koninginnedag om nogmaals zijn afschuw over het omzagen van de boom op het Pannenschuurplein duidelijk te maken. Groot was echter onze verbazing toen we door de gemeente gestuurde bulldozers een einde zagen maken aan bijna al het nog resterende groen op het zelfde Pannenschuurplein. De gemeente bleek opnieuw gezwich voor de belangen van de Oisterwijkse middenstand. Een supermarkt was wel bereid zich in het winkelcentrum Pannenschuur te vestigen maar dan moest er wel extra parkeerruimte bijkomen. Voor deze chantage bezweek CDA-wethouder Verhoeven en voorman van het groene front onmiddellijk. De eerste bewoners aan het plein hadden hun woning nog maar nauwelijks betrokken of het groen voor hun huizen verdween als sneeuw voor de zon. Dat de Beatrixboom was omgezaagd kwam de gemeente in feite goed uit. De boom had toch plaats moeten maken voor parkeerruimte. De actiegroep had het vuile werk opgeknapt en de bende van Harry de H. hoefde deze keer alleen wat graspollen te verwijderen.

HOEZO CHRISTELIJK?

Op dezelfde dag dat mevrouw Willems uitgebreid haar gal kon spuwen over actievoerende jongeren, stelden uitkeringsgerechtigden, jongeren, buitenlanders en andere solidaire mensen een reactie op. Deze ingezonden brief werd door het Nieuwsblad geweigerd omdat er 21 namen onder stonden. De hoofdredactie wilde dit aantal gereduceerd zien tot één, waarbij die ene dan niet de eerste ondertekenaar mocht zijn vanwege zijn werkzaamheid als correspondent voor Het Nieuwsblad. De ingezonden brief werd na overleg tussen een aantal ondertekenaars teruggetrokken en aangeboden aan de RRT. Opdat mevrouw Willems en mevrouw Jansen weten dat er ook Oisterwijkers bestaan die aanstoot nemen aan de onchristelijke regeringspolitiek.

Mevrouw N. Willems heeft een aanklacht ingediend tegen de jongeren die op Goede Vrijdag in de tuin van staatssecretaris De Graaf een symbolische kruisiging opvoerden. De jongeren, ondersteund door het bedrijfspastoraat, protesteerden daarmee tegen de kortingen op hun lonen en uitkeringen.

Willems, die regelmatig haar uiterst conservatieve pennevruchten opstuurt naar Het Nieuwsblad, beweert dat zij "niet gemakkelijk stampeit" maakt maar dat als ze nu niet reageert "we ons geen christenen meer hoeven te noemen".

De 'ware' christen Willems voegt daar aan toe dat ze het jammer vindt niet de buurvrouw van De Graaf te zijn, want dan had ze met de tuinslang "het vuil weggespoeld". Uitermate christelijk, deze woordkeuze van mevrouw Willems.

We vragen ons af wat er zo christelijk is aan de maatregelen van het kabinet Lubbers. Zijn de kortingen op de uitkeringsgerechtigden en jongeren, op de kinderbijslag voor buitenlandse werknemers (dus op de zwaksten in de samenleving) daden van christelijke naastenliefde? Toen deze plannen bekend werden, kwam de pen van mevrouw Willems niet in actie. Het deert haar waarschijnlijk niet dat in Nederland de rijken rijker worden en de armen armer. Gelukkig dat er nog jongeren zijn die daar tegen protesteren.

Ad van den Oord
D. Tatsakis
G. Solomos
Luud Gosling
A. Biboudi
Thérèse Graumans
Eddy Reefhuis
Jacqueline de Vries
Lenny Provoost
Siebe Thissen
Alex Timmermans

Mariët v.d. Laar
Henk van Stippent
Daan van Eijndhoven
Abdoel Yousfi
Ria Schoemakers
Camiel Elderling
Noreen Arends
Nanneke Smulders
Yvonne Stams
R. Verwoert

FARIZEEER

CDA-kamerlid Weijers vindt de alternatieve kruisiging, die een honderdtal jongeren uitvoerde in de voortuin van staatssecretaris Louw de Graaf 'onbetamelijk' en 'buitengewoon kwetsend voor een grote bevolkingsgroep'. Kwetsuren zijn vervelend, maar het mooie ervan is dat ze niemand geld kosten. Immateriële schade? Natuurlijk, Weijers zal een nachtje of wat gewoeld hebben, maar zijn salaris blijft stabiel, zijn pensioenregeling staat vast als een huis, net als de villa van kollega De Graaf daar op die drassige en vooral dure oevers van het Naardmeer. Het kabinet heeft jongeren getroffen in hun portemonnee: tweehonderd gulden per maand minder bijstandsuitkering. Honderd gedupeerden proberen vervolgens 'het pijnpunt' - een koproductie van CDA en Candlelight - van de verantwoordelijke bewindsman op het spoor te komen: het geloof. Het is alsof je een gewapende bankovervaller pardoos op zijn tenen trapt: een beetje gekwetst zal hij zijn, maar de buit is binnen.

Nog afgezien van de ondoelmatigheid van de aktie, valt ook het gebrek aan mensenkennis op bij de aktievoerders. Zij hebben ene H. Baars, 'bedrijfspastor op oecumenische grondslag' in de arm genomen om hen bij de kruisiging terzijde te staan. 'Het is geen Goede, maar een Zwarte Vrijdag', wist deze aardig zijn bijbelvastheid te demonstreren, om daarna te verklaren dat ook Jezus zich altijd sterk heeft gemaakt vóór een koppeling tussen uitkeringen en lonen en tegen een verlaging van RWW en bijstand. Met zulke vrienden heb je geen vijanden meer nodig. Louw de Graaf moest dit zelfs in zijn natste dromen niet voor mogelijk hebben gehouden: Zijn graai- en snaaiwerk wordt beantwoord met een venijnig theologisch steekspel, waarin hij voor niet minder dan 'een Farizeeër' wordt uitgemaakt. Overigens was De Graaf tijdens de kruisiging niet thuis maar in de Grote Kerk van Naarden. De Matthäus Passion. 'Und er kam zu seinen Jungen, und fand sie schlafend' (sts).

Stepan Sanders

De Groene, 6 april 1988

JE BENT JONG EN JE MOET WAT

Oisterwijkse jongeren in de 19e eeuw

In 1887 werd er een arbeidersenquête verricht naar de toestand in de Tilburgse textielindustrie. Als getuigen fungeerden ook twee Oisterwijkers, te weten mr. Alphonse Sassen, schoolopziener in het district Tilburg en mr. Abraham De Balbian Vester, kantonrechter te Oisterwijk. Hoewel beide heren vooral vragen over Tilburg te beantwoorden kregen en zij, evenals de meeste getuigen, tot de gegoede stand behoorden, sijnpelde er toch iets door over de situatie in Oisterwijk en over de leefomstandigheden van het gewone volk.

Voor de kinderen op het platteland rondom Tilburg zag het er niet roodkleurig uit. Velen werden al vanaf hun achtste jaar ingezet bij allerlei werkzaamheden. Het schoolverzuim was met name in de periode maart tot en met oktober bijzonder hoog. Als hulpje voor de ouders, die werkten als dagloner, werden de kinderen belast met het werk in de stallen, het rijden met paarden, aardappelen poten en rooien, oogst lezen, de graanakkers zuiveren, houtsprokkelen, eikels zoeken en koehoeden. Dit laatste was volgens Sassen het ergste: de jongens gingen met de koeien het veld in, gingen in het gras liggen en voerden allerlei kwajongenswerk uit, ze werden onhebbelijk en verwilderden. Sassen leek meer begaan met het handhaven van de goede zeden dan met het lot van de uitgebuite kinderen. "Gij begrijpt dat de kinderen in de bosschen zonder toezicht loopen, de jongens en meisjes verwilderden daardoor".

In 1881 werd er, ook in Oisterwijk, wel een verordening tegen dat schoolverzuim ingesteld, maar die bleek niet effectief. Volgens Sassen hadden sommige gemeenteraadsleden zelf belang bij de kinderarbeid, omdat zij ook koeien hadden die gehoed moesten worden. De Balbian Vester voegde daar aan toe dat op het platteland de politie veel te wensen overliet, de bewoners regelden hun zaakjes liever zelf. Ook de vermaningen van de pastoor hielpen niet. Sassen: "Elk jaar wordt er tweemaal gepreikt, dat de kinderen trouw de school moeten bezoeken, maar het blijft daarbij, er wordt zooveel gepreikt, dat niet opgevolgd wordt. Zoo gaat dat hier".

Wanneer de kinderen de leeftijd van 12 jaar bereikt hadden en hun communie hadden gedaan, werden ze de industrie ingeduwd. Oisterwijk had in die jaren voornamelijk schoenmakerijen. Die bestonden

vaak uit niet meer dan een klein hokje waar de jongens van 13 tot 15 jaar de hele dag zaten te werken voor één gulden. Volgens Sassen had deze gebogen houding, die de kinderen moesten aannemen, een schadelijk effect op hun gezondheid. Zij werkten van de vroege ochtend tot 's-avonds met de schoen tussen maagstreek en knie, hetgeen tot maagkwalen en longongesteldheden leidde.

Zo'n 12 à 13 jongens, uit de kleine ambachtstand van Oisterwijk, volgden naast hun arbeid ook nog onderwijs. Daartoe ging men 's-avonds met de trein naar de burgeravondschool in Tilburg. Sommige leerlingen konden echter de retour-prijs (35 tot 40 cent) niet betalen en liepen iedere dag drie uren van Oisterwijk naar Tilburg en terug. In 1887 voerde de administratie van het spoor een arbeidskaart in waardoor ook minder gefortuineerde leerlingen van de trein gebruik konden maken.

De Balbian Vester verkondigde de opvatting dat het de arbeiders in Oisterwijk en andere dorpen goed ging. Hij leidde dit af uit het feit dat ze geen schulden hadden bij de winkeliers. "De gewoonte is dat de winkeliers bij de week betaald worden, in de volkstaal heet dat een boom, dat is een heele ceel. Die boom wordt meestal betaald". Klachten over winkeliersschulden kreeg de kantonrechter weinig op zijn spreekuur op het Oisterwijkse raadhuis. Iedere donderdag en vrijdagochtend om 7.30 uur kon men daarvoor bij De Balbian Vester terecht. Kinderarbeid was dus in Oisterwijk vrij algemeen. De schoenfabriekjes kondigden al het eind aan van het relatief vrije buitenleven bij het koehoeden naar de geregelde arbeid binnen vier muren. Fabrieksarbeid zou weldra een algemeen verschijnsel worden in het dorp en de daarin verdiende lonen bleven laag, mede door de hoge kosten van de gedwongen winkelnering.

HET IS EEN GROTE ROTZOOI!

jongeren over Lubbers' beleid

Het kabinet Lubbers walst over Nederland heen. Het rigoreuze sloopbeleid waarmee Reagan, Thatcher, Kohl en Chirac de westerse wereld tegemoet treden heeft ook in Nederland een degelijk exponent gevonden. Bejaarden, werklozen, arbeidsongeschikten, studenten en scholieren, alleenstaande ouders en talloze andere groepen worden uitgeroepen als een rotte citroen. De verzorgingsstaat maakt plaats voor een kapitalistische jungle waar slechts voor de sterksten een ereplaatsje te behalen valt. Buitenlandse bedrijven rennen om het hardst naar Nederland: belasting wordt hier relatief gezien veel minder verlangd.

Wie niet kunnen profiteren van deze markteconomische revival zijn in ieder geval de jongeren. Zij kosten de overheid handen vol geld: beurzen, uitkeringen, minimum-jeugdlonen, bijscholingsprogramma's, huursubsidies etc. Liever zagen Lubbers en zijn trawanten dat de jongeren gewoon thuisbleven bij paps en mams: immers goedkoop en gezellig!

Ook Oisterwijkse jongeren mopperen over hun woede en over hun machteloosheid. Rond de bar van jongerencentrum No. 90 blijkt hun kritiek behoorlijk: "Het is één grote rotzooi daarboven!" De RRT schoof bij hen aan voor een informele babbel. Toevallig had zojuist de rechtse Oisterwijkse madam Willems - De Breet haar gal gespuwd in Het Nieuwsblad. Zij gaf de jongeren nog een extra schot in de rug mee. Onder het mom "vuil moet je wegsputten" zette zij haar beste christelijke beentje voor. Zij voelde zich door de kruisigingsaktie van de FNV-jongeren beledigd. En die jongeren?

Over mevrouw Willems

"Ach", zo meent Alex (21 jaar, student HBOV), "het zal haar leeftijd wel zijn. Ze is erg kortzichtig en superconservatief waardoor ze niet verder kijkt dan haar neus lang is". Hij acht het jammer dat de vrouw niet naar de werkelijke positie heeft gekeken waarin jongeren momenteel verkeren. Ook Mariët (22 jaar, uitkeringsgerechtigde en vrijwillig werkend in Huize Poels in Tilburg) vindt dat mevrouw Willems niet erg christelijk omsprong met haar uitdrukkingen. De jongeren vinden unaniem dat de krant ook de andere kant had moeten belichten. Daan (18 jaar, scholier) beschuldigt Het Nieuwsblad van een verkeerde vorm van journalistiekbeoefening. Volgens hem richt de krant zich te veel op conservatieve lezers en had men commentaar dienen te geven. Aan juiste informering schort het nogal eens als we de jongeren mogen geloven. Volgens Abdoel (25 jaar, werkend voor een uitzendbureau) krijgen jongeren nergens een serieuze kans hun mond open te doen. Zowel landelijk niet als in Oisterwijk niet. Zo vertelt Abdoel dat hij een relatie had met een meisje dat een kind van hem verwachtte. Beiden woonden nog thuis en gingen naar de toenmalige wethouder Wolfs voor een woning. Nog vóór Abdoel zijn mond open had gedaan schudde Wolfs al 'nee'. Naar hun verhaal luisterde hij nauwelijks en het enige wat hij tegen Abdoel zei was: "Waarom ga jij niet naar je ouders terug?" Later kreeg het paar via bemiddeling van Cees Marsé toch nog een flat toegewezen. De situatie tekent de positie waarin jongeren zich momenteel bevinden: van alle kanten wordt getracht hen thuis te houden. Maar waarom kunnen zij niet meer thuis wonen?

Voordeurdeling en generatiekloof

Volgens Alex botst het grootste deel van de jeugd met de opvattingen van de ouders. Vanwege deze 'generatiekloof' worden jongeren gedwongen ergens anders te gaan wonen. De meeste discussies in huis eindigen volgens Alex altijd hetzelfde: "Maar jongen, wat weet jij daar nou van?" Ook studie is een veel voorkomende reden. Na zijn middelbare school wil Daan gaan studeren. Thuisblijven is dan onmogelijk: "Ik heb geen zin om elke dag om 5 uur op te staan om naar school te reizen". Mariët is om heel andere redenen uit huis gegaan. Thuis viel zij nog onder de zogenaamde voordeursregeling. Van de schamele

RWW-uitkering zou ze dan heel wat moeten inleveren.

De regering tracht het voor jongeren steeds oninteressanter te maken om uit huis te gaan. Vandaar dat de afgelopen maanden het JAC zich heeft ingespannen om jongeren te bewegen nu uit huis te gaan voordat Lubbers' plannen werkelijkheid zijn geworden. De Oisterwijkse jongeren reageren gelaten op deze actie. Mariët vindt het maar dubbelop, zij meent dat het JAC dergelijke dingen niet waar kan maken. Op de eerste plaats omdat het JAC vóór de acties al veel moeite had met het zoeken naar geschikte woningen voor jongeren. Daarbij zullen veel jongeren van de regen in de drup komen omdat in de huidige tijd op kamers wonen ook niet alles is.

De Politiek

In hoeverre achten de Oisterwijkse jongeren Lubbers verantwoordelijk voor hun positie?

Alex meent vastbesloten dat het kabinet geheel verkeerd bezig is: "Politici en rijkelui barsten van het geld en hebben nog nooit een brood minder hoeven te kopen". Elke cent moet nu omgedraaid worden en over de aanschaf van noodzakelijke spullen wordt goed nagedacht. Voor Mariët is het einde wel bereikt. Ze voelt zich belemmerd in haar kansen in de samenleving. Zo volgde ze na jaren 'knokken' met de soos eindelijk een part-time opleiding om verder te komen. Als ze klaar is zal ze niet veel verder zijn dan voorheen. De eis van het bedrijfsleven dat 3 jaar ervaring voor sollicitatie nodig is kan ze niet waarmaken. "Het is beslist geen stimulerende situatie voor werklozen". Vanuit de politiek worden volgens de jongeren te weinig initiatieven gedaan om hun positie verbeterd te zien. De meeste No. 90-aanwezigen blijken dan ook met fikse schulden te zitten. Meestal leent men bij de ouders.

Schulden

"Je kunt niet anders dan in schulden geraken", zo moppert Alex. "Als studietoelage krijg ik maandelijks zo'n f 192,--. Aan treinkosten ben ik al f 184,-- kwijt. Je kunt dan wel nagaan wat er overblijft: niks dus!" Met de kleding gaat het ook armoedig, een kapotte broek vervangen is als scholier niet mogelijk. Alex hoopt dat ouders een helpende hand bieden als hij weer eens met een kapotte broek loopt, "maar leuk is het niet".

Ook Mariët werkt zich in de schulden. Vanwege haar part-time-opleiding deed ze een beroep op het steunfonds van de sociale dienst. De Oisterwijkse gemeente heeft dat steunfonds gecreëerd om grote financiële problemen van uitkeringsgerechtigden weg te werken. Na haar uitleg was het antwoord kort: "Ga jij maar naar de Kredietbank!" Ook Abdoel herkent dit verhaal en zegt dat je bij de gemeente zeker niet hoeft aan te kloppen voor problemen. Volgens Henk (19 jaar, scholier) wenst de overheid geen zelfstandige jongeren. De jongere moet afhankelijk blijven van zijn/haar ouders. Bij de ouders moet dus ook maar geleend worden.

Twee kulturen

Voor buitenlandse jongeren worden de problemen alleen maar heviger. Bij Huize Poels (tehuis voor daklozen) in Tilburg stromen de buitenlandse jongeren toe. Zij lopen van huis weg omdat ze volledig geklemd zitten tussen twee verschillende kulturen. Enerzijds de scherper wordende regels in Nederland en anderzijds de mentaliteit van hun ouders. Abdoel herkent deze situatie goed. Zo zijn thuis

bier en varkensvlees taboe! Maar als hij uit gaat drinkt hij graag een biertje. Dat biertje wordt het liefst in NO. 90 gedronken.

Volgens Abdoel is dat de enige plek waar je van iemand kunt lenen en waar je van f 10,-- nog een avond plezier kunt maken. "Ik hoef bijvoorbeeld Trappaf niet binnen te lopen; je krijgt daar de kans om eem blauw oog op te lopen". Ook Alex meent dat je in NO. 90 als jongere jezelf kunt zijn.

De aanwezige jongeren voelen zich machteloos en zien in allerlei akties best nog wel heil. Volgens Mariët hebben kleine akties geen zin, maar moeten nu massale akties gaan plaatsvinden. Alex echter meent dat kleine akties ook hun nut hebben en mensen wakker kunnen schudden. "Maar veel effekt zal dat in Oisterwijk niet hebben, de weerstand hier is verschrikkelijk. Amerika viert hier nog steeds hoogtij".

Misschien dat mevrouw Willems-De Breet inmiddels bereid is haar kritiek een beetje bij te slijpen. De jongeren hebben nu hun weerwoord gegeven. Of ligt het niet alleen aan haar leeftijd?

Actie op het Binnenhof (foto Marcel Minnée)

JE WORDT ER ZO MOE VAN!

Janneke (eind dertig, twee kinderen van 12 en 9) leeft al dertien jaar van de bijstand. Maar haar leven heeft ze er niet door laten verzuren. Ze is handig, 'een scharrelaar', en ze weet van aanpakken. Oude meubels bekleedt ze opnieuw, van een wrak uit de container heeft ze weer een bruikbare fiets gemaakt. En kleren kopen doet ze ook niet, die naait ze zelf, en ze krijgt ook regelmatig wat. "In Oisterwijk wonen is aan de ene kant mazzel. De levensstandaard is hier zo hoog, dat mensen kleren wegdoen die nog lang niet versleten zijn. Ik pak ze graag aan, we zijn er vaak net zo blij mee als met iets uit de winkel. Behalve als mensen het doen omdat ze me zielig vinden.' Dan krijg je soms het gevoel, dat ze het vooral doen om zichzelf een kick te geven, hoe goed ze wel niet zijn. Daar heb ik wel ruzie over gehad". Die hoge levensstandaard steekt ook wel eens. "Dan sta ik te bedenken of ik nu drie ons kaas zal nemen of een pond, en dan bestelt er naast je iemand voor tachtig gulden van alles en nog wat - dat is wel slikken". Maar over het algemeen trekt ze zich daar niks van aan. Veel dingen heeft ze niet nodig, vindt ze. "Waar is jullie televisie, hebben jullie geen auto?, vroeg een kind dat hier kwam spelen. Dat er geen little-poney-kasteel was, vond hij ook maar niks. Hij is nooit weer geweest. Daar moet ik wel om lachen". Tot nu toe denken haar kinderen er ook zo over. Maar of dat zo blijft als ze groter worden? "Grotere kinderen kosten altijd al meer, en ze zien het verschil ook duidelijker. Met vakantie gaan we fietsen in Nederland, en dat is heel leuk. Maar laatst zei een vriendinnetje, dat Frankrijk nog veel mooier was. Tja, daar komen we niet. Ach, we gaan misschien maar eens naar België, dat is ook buitenland".

Ramp

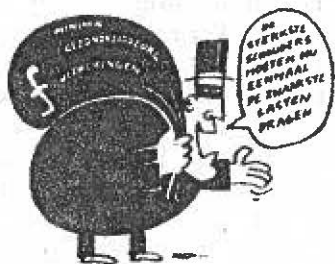
Medelijden hoeft ze niet. Ze heeft ook best veel geluk met wat ze krijgt, zegt ze zelf. "En veel problemen die ik heb, hebben mensen met een goed inkomen ook!" Maar ook voor haar is de grens nu bereikt. "Vroeger ging de bijstand nog wel eens omhoog, maar de laatste jaren is het alleen maar steeds minder geworden. We zitten nu weer op ongeveer hetzelfde bedrag als zo'n zes tot acht jaar geleden. Maar de prijzen zijn wél gestegen, natuurlijk. Elk jaar, volgens mij steeds in februari of maart, komt de regering

met nieuwe plannen. En dan zit ik óók weer te rekenen, hoe ik het nu nog rond kan krijgen, of er nog wel iets voor vakantie overblijft. En stel je voor, dat de wasmachine het begeeft! Nu hebben ze de eenmalige uitkering afgeschaft. Een ramp is dat. Vaak komen ze ook met allerlei plannen, en op het laatst weet je niet meer wat nou wel en wat nou niet doorgaat. Stel dat de tandarts uit het ziekenfonds gaat. Dan zou ik nu eigenlijk nog flink wat aan mijn gebit moeten laten doen volgens de tandarts, voordat het onbetaalbaar wordt. Maar ik heb er even de puf niet voor. Dat je alles zo van te voren moet bedenken! Ik word er zo moe van".

Opleiding

Als haar kinderen van de basisschool af zijn, moet ze gaan solliciteren. "Ik heb vrijwel geen opleiding. Wel levenservaring natuurlijk, en ik voed twee kinderen op, maar dat telt niet. Omdat ze nu zo bezig zijn met vrouwen in technische beroepen, dacht ik: dat is wat voor mij. Maar dan zou ik drie dagen in de week naar Breda naar school moeten, van acht tot vier (plus drie uur reistijd) en dan nog 's avonds naar Tilburg voor theorie. De kinderen worden dan 'sleutelkinderen". En dat kan soms best, maar het kan niet altijd. Daar wacht ik nog maar even mee, tot ze wat groter zijn. Ik weet trouwens ook niet, hoe ik het zou moeten betalen. Natuurlijk, de opleiding wordt voor me betaald, en de reiskosten krijg je vergoed. Maar daarmee ben ik er niet. Gezinnen waarin beide ouders werken, geven per maand honderd gulden meer uit aan eten, is laatst in een onderzoek vastgesteld. Dan is er geen tijd om alles te kopen waar het het goedkoopste is, en je moet ook meer kant en klaar kopen, omdat je minder tijd hebt om het klaar te maken. Dat zou dan dus ook voor mij gelden. En wie geeft me het geld om dan aan te schaffen wat ik nu allemaal zelf maak en opknop? En als ik nou zo'n technische opleiding zou volgen, wat voor werk zou ik dan krijgen? Kan ik dan met een part-time baan genoeg verdienen? En zou het werk zijn dat ik een beetje zie zitten? Of mag ik dat allemaal niet verlangen, omdat ik in de bijstand zit?

DE GEZONDHEIDSZORG BEDREIGD

Recht

"De bijstand is een recht, zeggen anderen soms zo gemakkelijk. Maar zo voel ik het vaak helemaal niet. Nou is mijn naaimachine kapot, en geld voor een nieuwe heb ik niet. Bij de sociale dienst wilden ze me niet helpen. Een naaimachine is toch niet zo'n grote uitgave, zeiden ze. En op het noodfonds van de gemeente hoefde ik volgens hen ook niet te rekenen. Zo hard nodig leek hun een naaimachine niet. Maar wie beslist dat eigenlijk? Ik laat het er natuurlijk niet bij zitten, want ik kan helemaal niet zonder zo'n ding, dat snap je. Dus daar ga ik weer. Dat bedoel ik nou: je moet altijd alles vragen, er achter aan. Je kunt ook nooit eens iets terugdoen als iemand je ergens mee geholpen heeft.

Of feestjes. Mijn verjaardag vieren kan niet elk jaar, dat moet ik goed plannen, rekening houden met andere, noodzakelijker uitgaven. Dat je alles zo moet uitrekenen, nooit eens gewoon iets doen, daar wordt je zo moe van!"

LUBBERS
maakt meer kapot dan je lief is.

Het kabinet is onlangs gekomen met haar plannen voor de ziektekostenverzekering. In mei staan deze ter discussie in de Tweede Kamer. De plannen zijn uiterst schadelijk voor de ziekenfondsverzekerden. Voor hen betekent het, dat de premie nominaal (voor iedereen een gelijk bedrag) zal worden, en dat essentiële voorzieningen uit het pakket gelicht worden.

Op 1 juli wil de regering een nominale premie in het ziekenfonds invoeren. Een verzekerde zal dan 65 gulden extra moeten betalen, kinderen de helft van dit bedrag. Dit betekent een zware aanslag op de portemonnee van de lage inkomensgroepen, en van mensen met kinderen.

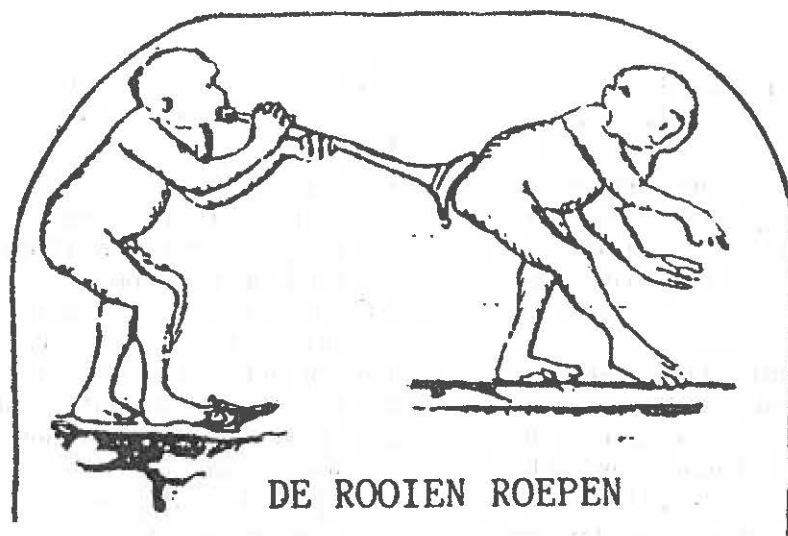

Voor een paar met twee kinderen kost dit tweehonderd gulden. Het vaste bedrag van 65 gulden wil de regering in de komende jaren verder opvoeren tot 830 gulden per volwassene per jaar, en 415 gulden per kind (max. 2 kinderen)!!!

Voorts is de regering van plan om belangrijke onderdelen uit het verzekeringspakket te schrappen. Dit betreft o.a. geneesmiddelen, fysiotherapie en tandartshulp voor volwassenen. De verzekerde zal zich hiervoor aanvullend moeten bijverzekeren. Voor mensen met een laag inkomen en een minder sterke gezondheid wordt dit onbetaalbaar.

Zij zullen gedwongen zijn tot de keuze om verder te bezuinigen op hun dagelijkse levensbehoeften, of om deels niet verzekerd te zijn.

Dit is een ontoelaatbare situatie voor de gezondheidszorg!

INKAPSELING

De RRT-redactie wilde een interview met WAO-ers om hun leefsituatie in beeld te brengen. Een telefoontje naar opbouwwerker Zantkuyl. "Adressen geven doen we niet, dat zouden jullie ons later alleen maar verwijten. Je kunt het best zelf naar het WAO-spreekuur gaan, misschien kennen zij wel iemand die fel van leer wil trekken".

Op vrijdagochtend toog uw verslaggever naar de Kunstkring, waar onder het wakend oog van kapelaan Huybers het WAO-spreekuur plaatsvindt. Het is druk. Er is een Griek binnen die problemen heeft met een VUT-uitkering. Achter uw verslaggever stapt alweer een oudere man binnen die zwijgend plaats neemt in de grote wachtzaal. Twee dames van de Algemene Oisterwijkse Patiëntenvereniging lopen wat heen en weer op zoek naar een geschikt vergaderlokaal. Hun spreekuur is sinds kort uitsluitend nog op afspraak, wegens gebrek aan belangstelling. Voortdurend rinkelt de telefoon en het hallogeroep maakt duidelijk dat het WAO-infoteam de moderne technologische apparatuur nog niet meester is. Nu is het de beurt aan uw verslaggever. Waarom hebben alle spreekuren eigenlijk zo'n gevoelsmatige overeenkomst met dat van de tandarts?

De verwachting was twee oudere heren aan te treffen die het zware werk in de bouw of haven teveel was geworden. Het blijken wel 60-plussers te zijn maar de gespreksleider blijkt woonachtig in de Bunders, niet bepaald een bouwvakkerswijk. Ik leg uit wat de RRT wil en zie gefronste wenkbrouwen. De Bunders-man geeft even een lesje en (Zandkuyl kent het infoteam goed) trekt fel van leer. "U weet blijkbaar niet dat WAO-ers niet te koop lopen met het feit dat ze een uitkering hebben.

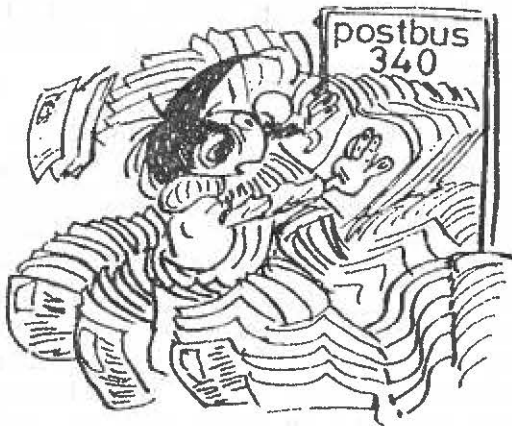
Ik ken iemand die dagelijks de bossen intrekt om maar te verbergen dat hij in de WAO zit". Nou, dat wisten we wel, maar we hadden gehoopt dat een info-centrum daar juist verandering in zou brengen, WAO-ers het gevoel geven dat ze met een uitkering net zo goed mens zijn als ieder ander. We dachten dat er in ieder geval binnen het info-team mensen zaten die de belangen van WAO-ers openlijk wensten te behartigen.

De Bunders-man voorziet de volgende vraag en dekt zich alvast in. "Ja, maar wij als info-team kunnen niet via een blad dat tegen de samenleving aanschopt onze mening over het bezuinigingsbeleid weergeven. Dan komen we morgen de deur bij wethouder Ermen niet meer binnen". Afgezien van het feit dat de RRT niet tegen de samenleving schopt maar tegen het kabinet Lubbers en juist voor de zwaksten in de samenleving wil opkomen, getuigt de opvatting van het info-team van een bijzondere gevoeligheid voor de subsidiekraan. Men is bang dat de gemeente haar subsidie stopzet waardoor het goede en nuttige werk van het info-team, want daar zijn we het over eens, in gevaar komt. Maar belangenbehartiging wordt zo wel bijvoorbeeld uitgesloten. Het is niet voor niets dat de Patiëntenvereniging niemand op haar spreekuur krijgt wanneer men in een tijd van ernstige bezuinigingen in de gezondheidszorg niet verder komt dan het organiseren van een avond over brandwonden. Of het moet zijn dat men verzet tegen de bezuinigingsplannen verpakt in wel erg figuurlijk taalgebruik.

Uw verslaggever waagt nog een laatste poging. Misschien willen de heren wel wat vertellen over het functioneren van het info-centrum, dat zal PvdA-ster Ermen

toch zeker niet erg vinden. Enige onzekerheid aan de andere kant van het bureau, maar dan een kortdaat antwoord. "Over het WAO-infocentrum is al genoeg gepubliceerd in de plaatselijke pers, we geven u wel een overzicht daarvan mee". Met een gele brochure van het WAO-centrum staat uw verslaggever buiten.

Vroeger werd er herhaaldelijk gewaar-schuwd tegen de inkapseling die van het sociaal-cultureel werk zou uitgaan. Deze inkapseling wordt niet bewust verricht door het sociaal-cultureel werk, daarmee zouden wij de werkers in die sector onrecht aandoen. Maar het feit dat alle activiteiten afhankelijk zijn van subsidie geeft de (gemeentelijke) overheid natuurlijk wel een flinke vinger in de pap. Maar vingers horen nu eenmaal niet in de pap thuis. Het WAO-infoteam zou in die geest moeten handelen. Mocht er ooit een vinger opgeheven worden dan bijt je hem gewoon af.

INGEZONDEN BRIEVEN

Een onnozel vergrijp opgeblazen

Het valt ten zeerste te betreuren dat de redactie van de RRT gemeend heeft een wig te moeten slaan in de toch al zo verdeelde progressieve beweging. In de RRT van maart '88 distancieerde de redactie zich nadrukkelijk van een protestactie waarbij een boom, ja lezer u ziet het goed, het treurige slachtoffer werd. Nu lijkt ook mij het doorzagen van een jonge boom een wel erg onnozele bijdrage aan het anti-apartheidsstreven en ook de monarchie (die middels deze aktie onder vuur werd genomen) zal hierdoor echt geen veer laten.

Veel schadelijker echter acht ik de overspannen reactie van de RRT-ploeg. Men heeft paternalistisch genoeg gemeend twee gevestigde organisaties te moeten reserveren voor 'progressief Nederland'; te weten de Anti-apartheidsbeweging Nederland en het Komitee Zuidelijk Afrika, bij mijn weten overigens integere organisaties. Maar de RRT zou zich beter buiten een dergelijke eenheidsworstenmakerij kunnen houden: de progressieve burger lijkt me mens genoeg zèlf zijn/haar keuzes te maken.

Wil de RRT een spreekbuis blijven voor héél progressief Oisterwijk dan zal ze zich toch in de toekomst dienen te onthouden van dergelijke betuttelende opmerkingen.

Met dank voor plaatsing.

Siebe Thissen

naschrift redactie

Over één ding zijn we het dus eens. Het omzagen van de boom levert geen bijdrage aan de anti-apartheidsstrijd en zal er ook niet toe leiden dat Beatrix haar Shell-aandelen verkoopt. Thissen spreekt van "eenheidsworstenmakerij" waarvan de redactie zich zou moeten onthouden. Objectief gezien slaan organisaties zoals RARA juist een bres in de zo noodzakelijke eenheid om de apartheid te bestrijden. De 'revolutionairen' vinden demonstraties, manifestaties en petitie's maar niks: het duurt allemaal zo lang en levert onvoldoende resultaat op. Slangen op Shell-stations worden doorgesneden en op het Pannenschuurplein sneuvelt een boom, waarmee de actiegroep B en W net even voor was. Het revolutionaire sentiment flakkert even op. Maar het biedt geen perspectief op termijn. De anti-apartheidsstrijd kan in Zuid-Afrika en ook hier alleen succesvol zijn als deze zo breed mogelijk gevoerd wordt. Dat is de opzet van de AABN en het KZA. Dat is ook de opzet van de solidariteitsacties die hier in juni gaan plaatsvinden. We hopen dat Siebe Thissen ondanks zijn angst voor 'eenheidsworstenmakerij' toch ook een collectebus in zijn hand zal nemen.

VISIE OP HET REGERINGSBELEID

De RRT nodigde de voorzitters van de plaatselijke afdelingen van de PvdA en de CPN uit om hun visie op het regeringsbeleid uit een te zetten en aan te geven wat hier in Oisterwijk tegen ondernomen kan worden.

Op de volgende pagina leest u de reactie van Ad van den Oord, secretaris van de CPN-afdeling. Hieronder volgt de belangwekkende bijdrage van PvdA-voorzitter Willem van der Meer.

LINKSE EENHEID VORMEN TEGEN LUBBERS

Het kabinet Lubbers heeft onlangs weer een staaltje van de poldervariant van het Thatcherisme ten beste gegeven. Ondanks de dreigende taal van CDA-fractieleider De Vries zullen werkloze jongeren hun uitkering verlaagd zien tot 800 gulden en wordt er gewerkt aan een plan om het minimumloon voor jongeren onder de 27 jaar toch te verlagen wanneer zij niet minimaal drie jaar werkervaring hebben. Het woonlandbeginsel wordt getoetst aan internationale verdragen en daarna staat de weg open om de kinderbijslag voor buitenlandse werknemers fors te verlagen. De basisbeurs voor studenten gaat 60 gulden omlaag en alsof dat alles nog niet genoeg is kondigt NCW-topman Weitenberg alvast aan dat deze 'christelijke' ondernemersorganisatie in 1992 (het totstandkomen van de interne markt binnen de EG) de sociale uitkeringen aangepast wil zien aan de veel lagere uitkeringen in andere EG-landen, terwille van de concurrentiepositie van het bedrijfsleven. En naast dat alles is er dan ook nog een Oisterwijkse mevrouw Willems die deze rechtse bezuinigingsrakkers wil overgieten met een christelijke saus. Zij en verschillende CDA-ers stellen zich op als Farizeeërs die meer bekommerd zijn om de etiketten van het geloof dan om de inhoud. Een alternatieve kruisiging mag niet, jongeren onder het bestaansminimum stoppen mag wel. Uitkeringsgerechtigden, jongeren, buitenlanders en werkenden hebben niks te verwachten van dit CDA-VVD beleid. De enige die ervan profiteren zijn de grote ondernemers die door middel van allerlei lastenverlichting en een forse verlaging van de vennootschapsbelasting hun winsten zullen zien groeien. De hogere inkomens worden door dit kabinet eveneens ontzien door een verlaging van de belastingtarieven. De rijken worden rijker en de armen worden armer. Dat is de consequentie van het beleid van Lubbers.

De CPN pleit voor een geheel ander beleid. Door verhoging van de lonen en de uitkeringen zal de koopkracht van de mensen toenemen en zal er meer geproduceerd moeten worden waardoor de werkloosheid kan dalen. Arbeidstijdverkorting zal drastisch moeten worden aangepakt, niet alleen om de werkgelegenheid beter te verdelen maar ook de huishoudelijke arbeid. Bij de betaling van de sociale premies zullen de kapitaalintensieve bedrijven meer moeten gaan bijdragen.

Nu is het zo dat uitstoot van arbeidsplaatsen voor de ondernemer lonend is voor zijn sociale premiedruk. Zo'n ander sociaal-economisch beleid kan de CPN natuurlijk niet in haar eentje bewerkstelligen. Vandaar dat zij tracht om de oppositie tegen dit kabinetsbeleid zo'n breed mogelijk karakter te geven. Hiervoor is samenwerking met anderen nodig. In eerste instantie met PSP en PPR. Maar ook binnen de PvdA en vooral binnen de FNV bestaat ook in toenemende mate weerstand tegen de Lubberspolitiek. In de PvdA zijn er zeer velen die gruwelen van een 'socialisme op sterk water' en tijdens het bezuinigingsdebat kondigden meer dan 100 vakbondskaders aan dat er een breed gedragen alternatief moet komen voor het Lubbers-beleid.

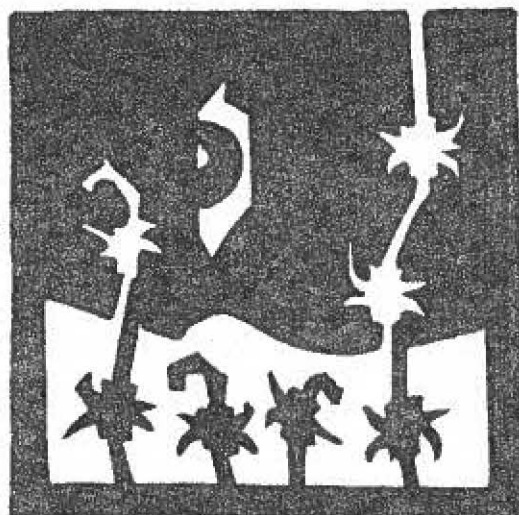
Hoe kun je daar in Oisterwijk aan bijdragen? Allereerst lijkt het mij wenselijk dat iedereen op zijn of haar bedrijf/instelling via de vakbond de regeringspolitiek aan de kaart stelt. Communisten behoren met de sociaal-democraten te zorgen voor een strijdbare opstelling van de plaatselijke FNV-afdeling. Er moet druk op de gemeenteraad worden uitgeoefend zodat deze zich niet klakkeloos neerlegt bij iedere nieuwe aanval op de positie van de uitkeringsgerechtigden. Daarnaast zou de gemeente ook zelf initiatieven ten gunste van uitkeringsgerechtigden kunnen nemen.

Onze relatie met de sociaal-democraten is nu niet zodanig dat we met de besturen direct om de tafel kunnen gaan zitten om concrete acties uit te stippelen, tenminste niet op sociaal-economisch terrein. Maar wat let ons om in ieder geval de discussie op gang te brengen. Wat te denken van een debat tussen Marcus Bakker en Wim Kok over hoe de gezamenlijke oppositie te voeren tegen Lubbers? We hopen op een positief antwoord van de PvdA-Oisterwijk op dit voorstel. Rechts is al sterk genoeg in Nederland, links zal alle krachten kunnen en moeten gebruiken om daar verandering in te brengen.

Ad van den Oord
secretaris CPN-Oisterwijk

NATIONALE ANTI-APARTHEIDS MANIFESTATIE

Zaterdag 11 juni,
 13.00 uur Museumplein (start demonstratie)
 14.00 uur Dam (start manifestatie)

Op zaterdag 11 juni demonstreert Nederland 'de afschuw van apartheid', een nationale manifestatie in Amsterdam. Het is een initiatief van de anti-apartheids-, vakbonds- en kerkelijke organisaties, verenigd in het Breed Overleg Tegen Apartheid (BOTA). We tonen onze afkeer van apartheid en onze solidariteit met het verzet ertegen.

We demonstreren voor een actiever anti-apartheidsbeleid van de Nederlandse regering. Voor uitbreiding van het aantal sancties: voor een kolenboykot en voor verbreking van het luchtvaartverdrag met het apartheidsregime.

Voor de onvoorwaardelijke vrijlating van Nelson Mandela en alle andere politieke gevangenen. Voor meer politieke en materiële steun aan de bevrijdingsbeweging, met name aan ANC en Swapo, en aan de democratische en non-rationale organisaties.

Voor uitbreiding van steun aan de frontlijnstaten en voor maatregelen tegen de deelname van Nederlandse paspoorthouders aan het Zuidafrikaanse leger en de politie.

Voor het eerst trekken anti-apartheids-, kerkelijke en vakbondsorganisaties gezamenlijk op. De nieuwe verbodsbepalingen van het apartheidsregime en de toegenomen agressie tegen de buurlanden nopen tot zo'n initiatief.

Het geweld tegen het ANC en de moord tegen haar vertegenwoordigers, zoals Dulcie September in Parijs, onderstrepen de noodzaak tot ons protest. De organisaties van het samenwerkingsverband hebben hun intenties en eisen in een verklaring onder elkaar gezet.

De politieke partijen, alle Nederlandse gemeenteraden en alle maatschappelijke organisaties wordt gevraagd die verklaring te ondertekenen. Wij roepen u op deel te nemen aan de Nationale Anti-Apartheids Manifestatie en mee te werken aan de voorbereiding.

Wij roepen u op de verklaring van het samenwerkingsverband in brede kring ter sprake te brengen.

ANTI-APARTHEIDS-TIENDAAGSE KOMT OP GANG

De periode 16 tot en met 26 juni is uitgeroepen tot Tiendaagse voor het ANC. Inmiddels zijn er in minstens 75 plaatsen initiatieven genomen om te komen tot collectes, informatieavonden en andere activiteiten. In Oisterwijk is het initiatief uitgegaan van de plaatselijke afdeling van de CPN. Alle politieke partijen en een groot aantal maatschappelijke organisaties werden aangeschreven. Tot op heden werd er nog maar nauwelijks op gereageerd. Dat weerhoudt de initiatiefnemers er echter niet van om door te gaan, met in het achterhoofd de succesvolle collecte en de picket-lines bij het Shell-station aan de Moergestelseweg in de zomer van 1987.

Het zou mooi zijn als we ook in Oisterwijk kunnen komen tot de oprichting van een platform waarin politieke partijen, maatschappelijke organisaties en anti-apartheidsactivisten deelnemen. De initiatiefgroep heeft inmiddels twee maal vergaderd en is bezig met de voorbereiding voor de demonstratie en manifestatie op 11 juni in Amsterdam. Verder zijn er ideeën voor een collecte en een Zuid-Afrika-dag of avond met een cultureel en informatief programma. Anti-apartheids-activisten verenigt u en sluit u aan!

De collecte zal plaatsvinden op 18 juni, u kunt zich opgeven bij:

Thérèse Graumans tel. 15901
Lenny Provoost tel. 88681

De buskaarten voor de manifestatie en demonstratie op 11 juni zijn verkrijgbaar bij bovenstaande personen.

Bijdragen kunnen gestort worden op bankrekening nr. 96.52.65.560 van de Centrale Volks Bank, t.n.m. Breed Overleg Tegen Apartheid Oisterwijk. Het gironummer van de CVB is 40753 in Utrecht.

Laatste nieuws

Tijdens de collecte van 18 juni zal de fanfare De Erfenis optreden van 13.00 tot 15.00 uur!

LITERATUUR

Echt spits en kritisch is ARTHUR LEHNING weer in zijn derde bundel essays en commentaren: "Prometheus en het recht van opstand". Het boek is opgedragen aan de te jong gestorven historicus Jan Rogier. Artikelen onder andere over Charley Toorop, Slauerhoff en Ernst Bloch. Zijn "Pleidooi voor een totaalweigeraar" bezorgt je gegarandeerd kippevel.

(AMRO, Baarn 1987, f 25,—)

Joet van de Mierde vertelde de RRT eens: "Joop den Uyl deed écht wat voor de gewone mens". Niet alleen Van de Mierde dacht dat; MARJA WAGENAAR stelde een bundel samen over Den Uyl, getiteld "Herinneringen aan Joop den Uyl". Zeker de moeite waard.

(Van Gemep, Amsterdam 1988, f 19,50)

GEORGES BATAILLE wordt nogal een gekschereid 'de filosoof van het Kwaad' genoemd. Alhoewel uiterst spekulatief intrigeren Batailles filosofische opmerkingen enorm. Hij koppelt dood en erotisch op adembenemende wijze in "De tranen van Eros", uitgebracht door uitgeverij SUN.

(Nijmegen 1987, f 35,—)

Binnenkort verschijnt bij uitgeverij Peter Loeb een bundel essays over TOM POES & HEER BOMMEL. Alweer enkele jaren geleden trouwde Heer Ollie met juffrouw Dodel waardoor de verhalen ten einde liepen. Zo'n 45 jaar Poes & Bommel is meer dan alleen maar een aanleiding. Schrijvers zijn o.m. Frits van der Waa en Max Arian.

Tussen maart en november 1987 verschenen in De Volkskrant artikelen over de Russische Revolutie. Het dagblad bundelde die artikelen in een boek: "Revolutie in Rusland" (te bestellen bij de Volkskrant). De stukken zijn de moeite waard en medewerker is o.m. J.W. BEZEMER. Deze Ruslandkennet publiceerde onlangs het boek "Van Rurik tot Breznev" (een geschiedenis van Rusland), uitgegeven door Van Oorschot. Voor iedere Perestrojka-geïnteresseerde.

(Amsterdam 1988, f 45,—)

ASSTRID ROEMER bereikte met haar "Over de gekte van een vrouw" inmiddels de vijfde druk. Het verhaal van een jonge Surinaamse vrouw die na negen dagen huwelijk haar man vaarwel zegt en een relatie aangaat met een Indiaanse vrouw. Liefde dus!

(Rainbow, Amsterdam 1987, f 10,—)

"Ik voel me een beetje depri!" trendy-afval-taal dus ofwel "Turbo Taal". De HP-journalist Jan Kuitenbrouwer verzamelde in dit boekje onwaarschijnlijk veel tijdelijke trendwoordjes en andere "wichtigmacherei". Een niemendalletje, maar heel leuk als je je kinderen of leerlingen echt niet meer kunt volgen.

(Aramith, Amsterdam 1987, f 10,—)

DE WAARHEID

NEEM NÚ

EEN

ABONNEMENT!

Ja,

ik neem een abonnement
en betaal

- f 21,60 per maand-incasso
 f 64,80 per kwartaal-accept

Naam

Adres

Postcode

Plaats

Deze bon opsturen naar De Waarheid

antw.nr. 2518 1000 PA Amsterdam

(postzegel niet nodig)

of bel: 020-262565

DE WAARHEID